

8. Горячева К. С. Фінансова безпека підприємства. Сутність та місце в системі економічної безпеки / К. С. Горячева // Економіст. – 2003. – № 8. – С. 65–67.
9. Картузов Є. П. Визначення фінансової безпеки підприємства: поняття, зміст, значення і функціональні аспекти / Є. П. Картузов // Актуальні проблеми економіки. – 2012. – №8. – С. 172–181.
10. Коваленко Д. І. Механізм забезпечення фінансово-економічної безпеки підприємства / Д. І. Коваленко, А. О. Легка // International scientific journal. – 2015. – №8. – С. 118–122.
11. Крючко Л. С. Теоретичні засади фінансової безпеки підприємства / Л. С. Крючко // Інвестиції: практика та досвід. – 2013. – №15. – С. 49–52.
12. Михаліцька Н. Я. Теоретичні засади фінансової безпеки підприємств / Н. Я. Михаліцька // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2013. – №1. – С. 268–275.
13. Мулик Я. І. Сутність поняття «Фінансова безпека підприємства»: систематизація наукових поглядів / Я. І. Мулик // Збірник наукових праць ВНАУ. – 2013. – №3. – С. 195–206.
14. Мунтіян В.І. Економічна безпека України / В.І. Мунтіян. – К. : КВІЦ, 1999. – 464 с.
15. Некрасенко Л. А., Рибалка Ю. М. Складові управління фінансовою безпекою підприємств [Електронний ресурс] / Л. А. Некрасенко, Ю. М. Рибалка – Режим доступу: <https://www.pdaa.edu.ua/sites/default/files/nppdaa/3.2/162.pdf>.
16. Бланк И. А. Управление финансовой безопасностью предприятия. – К. : «Ника-Центр», 2002. – 751 с.

УДК 330.322

РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

О. В. Белякова

Київський національний університет культури і мистецтв

e-mail: tttt66t@ukr.net

Визнання України сучасною Європейською державою здатною вдало конкурувати на світовому ринку не можливо без розгалуження інноваційних перетворень в усіх сферах й галузях господарства що в свою чергу повинно забезпечуватися ефективною державною політикою.

Досвід європейських країн показує, що для удосконалення системи державного і місцевого управління інноваційним розвитком має бути чіткий розподіл функцій між централізованими і децентралізованими структурами влади щодо координації напрямків економічного розвитку країни.

Дане твердження стає актуальним для вирішення проблеми удосконалення систем державного управління інноваційним розвитком як держави в цілому, так і її регіонів. Особливо це стосується розробки заходів щодо формування

специфічної вітчизняної моделі державного протекціонізму інноваційного процесів в економічній системі України.

Згідно чинного законодавства України основними принципами державної інноваційної політики є:

- орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки України;
- визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку;
- формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності;
- створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу;
- забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку інноваційної діяльності;
- ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, підтримка підприємництва у науково-виробничій сфері;
- здійснення заходів на підтримку міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок;
- фінансова підтримка, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері інноваційної діяльності;
- сприяння розвитку інноваційної інфраструктури;
- інформаційне забезпечення суб'єктів інноваційної діяльності;
- підготовка кадрів у сфері інноваційної діяльності [1].

Перелік напрямів державної інноваційної політики, як основного засобу реалізації існуючої моделі державної підтримки інноваційного розвитку, містить у собі :

- організаційні умови: визначення науково обґрунтованих пріоритетів інноваційного розвитку; сприяння розвитку інноваційної інфраструктури; сприяння розвитку венчурного підприємництва як сектору з підвищеною здатністю до розробки і впровадження інновацій; розширення участі у міжнародних інноваційних програмах і проектах; створення мережі технопарків, технополісів, інкубаторів;

- соціально-правові умови: сприяння формуванню інноваційної культури для активізації людського чинника в інноваційній сфері; захист прав та інтересів суб'єктів інноваційної діяльності;

- економічні умови: створення сприятливої кредитної, податкової, амортизаційної й митної політики для сфери інноваційної діяльності; забезпечення прискорення розвитку наукомістких галузей і виробництв; забезпечення інтеграції науково-технічної сфери, освіти, виробництва, фінансово-кредитної системи у розвитку інноваційних процесів; здійснення заходів щодо прискорення адаптації виробництва до вимог конкурентного середовища.

На сьогоднішній день в Україні відбулися позитивні зрушення у створенні інституційної структури внутрішнього ринку інновацій завдяки розвитку сучасного законодавства в галузі науки та інноваційної діяльності.

Ключову роль в ініціації інноваційних процесів в Україні має відіграти наукова сфера. Але для дієвих вирішень проблем держава повинна остаточно визначитися, в яких науково-технічних сферах Україна здатна утримати успадковані досягнення і нарощувати їх, а які слід поставити на другий план чи взагалі згорнути. З цією метою необхідно здійснити глибокий і реалістичний аналіз наявних досягнень та подальших перспектив у кожному напрямі. Покладатися варто не на оптимістичні заяви самих дослідників, а на оцінку незалежних і кваліфікованих експертів, здатних мислити загальнодержавними категоріями. Лише після здійснення такого вибору можна досягти ефективного використання державних коштів – чи то прямим фінансуванням наукової діяльності, чи то закупівлею її результатів за державним замовленням [2].

Нерівномірність регіонального розвитку, наявність значних міжрегіональних диспропорцій стримує динаміку соціально-економічних показників, уповільнює ринкові перетворення та знижує їх ефективність.

Науково-інтелектуальний потенціал регіонів слабо інтегрований у виробничу і невиробничу сферу, відсутній механізм впровадження дослідно-конструкторських розробок у господарську діяльність окремих підприємств та практично відсутня інноваційна спроможність останніх не лише в межах світового, але й вітчизняного ринків.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002, № 40-IV // www.zakon.rada.gov.ua.
2. Державне регулювання інноваційної діяльності / Єлець О.П. // Сборник научных трудов «Вестник НТУ «ХПИ» : Технічний прогрес та ефективність виробництва. - Вестник НТУ «ХПИ», 2011. №7. – С. 130-136.

УДК [338.3:005]:004

МЕТОДИЧНЕ ПІДГРУНТЯ ЩОДО ПОБУДОВИ ТА ВИКОРИСТАННЯ МОДЕЛІ ВЗАЄМОДІЇ ІКТ-ПРОЦЕСІВ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПРОМИСЛОВИМИ ПІДПРИЄМСТВАМИ

О. І. Волот

Чернігівський національний технологічний університет

e-mail: e_volot@ukr.net

Пошук нових методів та моделей ІКТ-процесів в системі управління промисловими підприємствами, які орієнтовані на поліпшення бізнес-середовища, організаційної структури та інструментів менеджменту на основі максимального використання можливостей новітніх інформаційних технологій є одним з першочергових завдань для багатьох промислових підприємств на сучасному етапі розвитку економіки України.

Для досягнення стратегічних цілей підприємству необхідно побудувати таку гнучку систему управління ІКТ, що адаптується і самовдосконалюється та